

тāзи чéта, посéлилъ ѿ въ прíятната и плодоносната страна, въ земнениыатъ Рáй, между рéкитъ Евфратъ и Тýгръ: Ядамъ и ъба были совершении благéнии, но грéхатъ тéхенъ, сирéчъ приступéнието на Бóжията Зáповéдь напрáвило ги да загубятъ това благéнство.

Человéцытъ са размножили, и по-дирь малкъ като закрáвили Бóга, впаднали въ порóки (погрéшки) и злодéянїята (злострѹванїята). Но за счаstie на человéчеството, добродéтельта цáрство-вала юши на землата. Многъ человéци слуговали истинномъ Бóгъ, и зато благословавали отъ негъ сасъ долговремененъ животъ. Въ това време старѣшинътъ на семéйствата (челадитъ) сирéчъ Патриархитъ габлабатса намъ каквото Даре, и тéхната влáсть надъ семéйствата е прилична на Монархическа влáсть. Жéртва Бóгъ приносявали отъ плодовéти земнении и отъ животнытъ. Мъзыката, желеzодéлїето и некоиси искуства были вече измышлини.

Найпослѣ человéцытъ впаднали въ 3246 г. твардѣ голѣмы беззаконїята. Бóгъ, ^{предъ} _{Р.Х.} шо то не ги видѣлъ да са покáлатъ, ис-